

третьої, четвертої статті 118, частини третьої статті 133, частин першої, другої, третьої статті 140, частини другої статті 141 Конституції України, статті 23, пункту 3 частини першої статті 30 Закону України "Про державну службу", статей 12, 79 Закону України "Про місцеве самоврядування в Україні", статей 10, 13, 16, пункту 2 розділу VII "Прикінцеві положення" Закону України "Про столицю України - місто-герой Київ", статей 8, 10 Закону України "Про місцеві державні адміністрації", статті 18 Закону України "Про службу в органах місцевого самоврядування" (справа про особливості здійснення виконавчої влади та місцевого самоврядування у місті Києві) від 25 грудня 2003 року № 21-рп/2003. *Офіційний вісник України*. 2003. № 52. Ст. 2829.

3. Рішення Конституційного Суду України «У справі за конституційним поданням 61 народного депутата України про офіційне тлумачення положень пункту 10 частини першої статті 106, частин першої, другої, четвертої статті 118, частини третьої статті 133, частини другої статті 140 Конституції України, частини четвертої статті 1, частини другої статті 8, частини четвертої статті 9 Закону України "Про місцеві державні адміністрації", пункту 2 розділу VII "Прикінцеві положення" Закону України "Про столицю України - місто-герой Київ" (справа про особливості здійснення виконавчої влади та місцевого самоврядування в районах міста Києва) від 13 жовтня 2005 року № 9-рп/2005. *Офіційний вісник України*. 2005. № 42. Ст. 2663.

4. Закон України «Про внесення змін до Закону України "Про столицю України – місто-герой Київ" щодо порядку утворення районних рад» від 7 вересня 2010 року № 2500-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 1. Ст. 4.

5. Проект Закону України "Про столицю України - місто-герой Київ" за реєстр. № 2143-3 від 24.09.2019. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=66939

ІГОНІН О. Є.,

студент 2 курсу Навчально-наукового інституту №3 Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник:

ЧИЖОВ Д. А.

доцент кафедри конституційного права і прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

ДОТРИМАННЯ ПРАВ ГРОМАДЯН В ПРАВООХОНИХ ОРГАНІВ

Західно-європейські вчені, зокрема Аннеке Оссе (Anneke Osse), констатують, що діяльність поліції і захист прав людини є динамічною сферою досліджень, що постійно розвивається. Останніми роками правозахисне

співтовариство розширило сферу своєї уваги, охопивши не лише дії держави та її суб'єктів як порушників прав людини, але й позитивні зобов'язання держави в цій сфері. На основі цього поліцію можна розглядати як структуру, що має захищати права людини.

Круглий В. В. у роботі «Забезпечення прав і свобод громадян при використанні їх допомоги в оперативно-розшуковій діяльності» провів дослідження теоретичних, правових та організаційних питань забезпечення прав і свобод громадян під час використання їх допомоги в оперативно-розшуковій діяльності органів внутрішніх справ. Він розкрив поняття, сутність, принципи та форми використання допомоги громадян в оперативно-розшуковій діяльності, запропонував та обґрунтував систему умов ефективності відносин, а також визначив, що основою побудови таких відносин є дотримання прав та свобод громадян.

Значним внеском в аналіз наукових доробок у сфері дотримання прав людини є праця С.І. Мінченка «Теоретико-правові засади забезпечення прав людини в оперативно-розшуковій діяльності оперативних підрозділів МВС України», у якій автор дійшов висновку, що вжиті державними органами України заходи щодо приведення законодавства у відповідність до міжнародних стандартів, забезпечення прав громадян у різних сферах правоохоронної діяльності можуть дати реальні результати лише за створення ефективного механізму та умов для їх реалізації. З огляду на важливість якісного нормативно-правового регулювання оперативно-розшукової діяльності і конституційний принцип верховенства права необхідно враховувати специфіку правових відносин, що виникають у процесі оперативно-розшукової діяльності правоохоронних органів України. Крім того, посилилась динаміка збільшення кількості вжиття оперативно-розшукових заходів, що тимчасово обмежують права та свободи громадян, під час здійснення яких існують випадки порушень прав і свобод громадян.

У сфері кримінального права досить відомою та значущою у становленні теоретико-наукових засад у сфері дотримання прав людини правоохоронними органами в Україні є праця В.О. Негодченка «Діяльність органів внутрішніх справ щодо попередження злочинів у сучасних умовах», у якій автор слушно зазначає, що діяльність органів внутрішніх справ у сучасних умовах вимагає принципово нового підходу до їх основних функцій, при цьому концептуальним є рівень реалізації головного призначення, яким є забезпечення надійної охорони законних прав та інтересів людини, суспільства й держави. Учений зазначає, що діяльність органів внутрішніх справ із попередження злочинів не має достатнього правового забезпечення, відсутні законодавча база державної системи соціальної профілактики, чітка регламентація статусу суб'єктів та об'єктів попереджувального впливу, їх прав та обов'язків, санкцій за їх невиконання, заходів попередження, що застосовуються. На думку автора, ці недоліки обумовлює наявна система оцінки роботи органів внутрішніх справ, їх служб і підрозділів, оскільки окремі з них переважно орієнтовані не на попередження, а на розкриття злочинів, що обов'язково приводить до

збільшення кількості останніх. Діяльність органів внутрішніх справ щодо попередження злочинів слід переорієнтувати в напрямі віктимологічної профілактики, призначенням якої є допомога людям уникнути небезпеки стати жертвою злочину. Необхідно сприяти як відродженню традиційних (добровільні народні дружини, громадські пункти охорони порядку, ради профілактики на підприємствах), так і створенню нових громадських структур профілактичної спрямованості (комісії у справах неповнолітніх, спостережні комісії, вуличні, квартальні, будинкові комітети, ради шкіл, піклувальні, добродійні та інші організації). Не варто нав'язувати населенню готові форми участі в роботі з попередження злочинів, а навпаки, необхідно стимулювати громадянську активність, що ґрунтується на прагненні людей об'єднатися задля захисту своїх прав (асоціації батьків і педагогів, об'єднання представників малого бізнесу тощо). Аналіз практики свідчить про необхідність розроблення регіональних та місцевих державних комплексних програм попередження злочинів.

Таким чином, в Українській державі утверджуються нові спеціальні принципи діяльності правоохоронних органів, які становлять засадничі умови взаємовідносин між людиною та державою. У зв'язку з цим діяльність Національної поліції має ґрунтуватися на системі принципів, процесуально-правових правил, які прямо чи побічно спрямовані для забезпечення дотримання прав людини.

Водночас з урахуванням висловлених у сучасних наукових доробках позицій щодо забезпечення дотримання прав людини в правоохоронній діяльності можна констатувати, що нині відсутнє комплексне моно-графічне дослідження щодо забезпечення дотримання прав людини під час виконання Національною поліцією України своїх завдань з урахуванням науки конституційного права саме як галузі юридичної науки, що досліджує конституційні засади побудови держави та суспільства, основні права, свободи й обов'язки людини та громадянина, конституційні основи організації та діяльності органів державної влади тощо.

Список використаних джерел:

1. Концепція розвитку сектору безпеки і оборони України : Указ Президента України від 14 березня 2016 р. No 92/20169. Урядовий кур'єр. 2016. No 52.
2. Ситуація з правами людини в Україні далі погіршується – ООН. URL: <https://www.dw.com/uk/sytuatsiia-z-pravamy-liudyny-v-ukraini-dali-pohirshuietsia-oon/a-56843040?maca=ukr-rss-ukrnet-ukr-all-3816-xml>.
3. Оссе А. Принципы деятельности полиции : методическое пособие по правам человека / пер. на рус. Н.В. Ишевской, М.О. Кузнецовой, О.С. Шарп. URL: https://amnesty.org.ru/keepme/understanding_policing_ru.pdf.
4. Кучинська О.П., Фулей Т.І., Бараннік Р.В. Принципи кримінального провадження у світлі практики Європейського суду з прав людини : монографія. Ніжин : Аспект-Поліграф, 2013.